

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžz/6/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010042
Dátum vydania rozhodnutia:	04.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014010042.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: DATALAN, a.s., IČO: 35 810 734, so sídlom Galvaniho č. 17/A, 821 04 Bratislava, zast. : IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., advokátska spoločnosť so sídlom Šoltésovej č. 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 854 808, proti orgánu verejnej správy: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, IČO: 00 699 063 so sídlom Drieňová č. 24, 826 03 Bratislava, o návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Skutkový stav predchádzajúci zásahu

1. Návrhom zo 06. marca 2014 označeným ako „Žaloba o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy“ a podaným na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) dňa 07.03.2014 sa navrhovateľ domáhal vydania rozsudku, ktorým by Najvyšší súd vyslovil,

1) že zakazuje orgánu verejnej správy pokračovať v porušovaní práv navrhovateľa, ktoré spočíva v úkonoch smerujúcich k prezeraniu, kopírovaniu, oboznamovaniu sa s obsahom, prípadne akýmkoľvek obdobným nakladaním s dátovými nosičmi vyhotovenými počas inšpekcie vykonanej dňa 04. februára 2014 u navrhovateľa, ktoré sú prílohou zápisnice z inšpekcie č. IZ-29/2014, v ktorej boli označené nasledovne:

- a) 2 x DVD kópia dokumentov stiahnutých z NTB: HP Folio 13-2000 Serial: CND 205 L1WP;
- b) 1 x DVD kópia dokumentov stiahnutých z NTB: HP Elite book 8540WCND O181QW3 - e-mailová komunikácia;
- c) 1 x DVD kópia dokumentov stiahnutých z NTB: HP Elite book 8540WCND O181QW3-súbory;

- d) 2 x DVD kópia dokumentov stiahnutých z NTB: lenovo Ideapad YB 009O3790 VOGA;
 - e) 2 x DVD kópia dokumentov stiahnutých z NTB: lenovo Thinkpad T420 Serial R8-WK2F511/10;
 - f) 1 x DVD kópia dokumentov - e-mailovej komunikácie - stiahnutých z NTB: MacBookAir CO265OVFDJWQ;
 - g) 1 x DVD kópia dokumentov - súbory - stiahnutých z NTB: MacBookAir CO265OVFDJWQ;
- a pracovnou stanicou Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, obsahujúcou informácie získané počas inšpekcie vykonanej dňa 4. februára 2014 u podnikateľa DATALAN, a.s. a označenou v zápisnici z inšpekcie č. IZ-29/2014 ako dhm 3430;
- 2) zakazuje orgánu verejnej správy, aby pri prešetrovaní vo veci možných dohôd obmedzujúcich súťaž prostredníctvom údajného koluzívneho správania sa určitých podnikateľov v procese verejného obstarávania financovaného z prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci Operačného programu Informatizácia spoločnosti použil informácie zaznamenané na vyššie uvedenej pracovnej stanici a dátových nosičoch vyhotovených počas inšpekcie vykonanej dňa 04. februára 2014, u navrhovateľa;
- 3) prikazuje orgánu verejnej správy, aby nenávratným spôsobom odstránil a zničil všetky informácie získané počas inšpekcie vykonanej dňa 04. februára 2014 u navrhovateľa z vyššie uvedenej pracovnej stanice, vyššie uvedených dátových nosičov, iných dátových nosičov a akýchkoľvek dokumentov a informačných systémov orgánu verejnej správy, protokolárne za prítomnosti zástupcu navrhovateľa, do troch (3) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- Súčasne navrhovateľ požadoval, aby orgán verejnej správy mu zaplatil náhradu trov konania.

2. K návrhu doložil navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v prílohách kópiu Zápisnice z priebehu Inšpekcie č. IZ-29/2014 dňa 04.02.2014 (č.l. 37) a kópie poverení na vykonanie inšpekcie č. IP-3/2014 (č.l. 20), č. IP-4/2014 (č.l. 24), č. IP-5/2014 (č.l. 29) a č. IP-6/2014 (č.l. 33), všetky z 30. januára 2014.

II.

Tvrdený zásah a argumenty o splnení podmienok

3. Samotnú nezákonnosť zásahu orgánov verejnej správy navrhovateľ vidí predovšetkým v tom, že
- orgán verejnej správy vykonal inšpekciu nezákonným spôsobom (viď § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov /ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 136/2001 Z.z.“) a súčasne odňal navrhovateľovi právo na účinnú obranu,
 - o čo podľa navrhovateľa spočívalo najmä v tom, že orgán verejnej správy neskúmal a ani nedal navrhovateľovi, poprípade jeho zamestnancom možnosť sa vyjadriť k tomu, či skopírované informácie a dokumenty spadajú do vecného rámca inšpekcie, či obsahujú súkromné informácie, resp. či sú predmetom dôvernej komunikácie medzi klientom a advokátom,
 - postup orgánu verejnej správy mimo zákonných medzí hrubým spôsobom zasahuje do práv navrhovateľa, vrátane práva na súkromie, práva na podnikanie a práva vlastníť majetok ako aj práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky (najmä čl. 19 ods. 3. čl. 22 a čl. 46), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (najmä čl. 6) a Charty základných práv Európskej únie (najmä čl. 47),
 - o čo podľa navrhovateľa spočívalo najmä v tom, že orgán verejnej správy oznámil, že „odpečatenie a následné prezeranie skopírovaných dokumentov sa uskutoční v priestoroch [orgánu verejnej správy] v termíne, ktorý určí [orgánu verejnej správy]. Táto skutočnosť bude podnikateľovi písomne oznámená v dostatočnom časovom predstihu.“, pričom
 - o navrhovateľ a jeho zamestnanci s výnimkou pána Sukubu bez námietok umožnili orgánu verejnej správy vyhľadávať dokumenty v zariadeniach navrhovateľa a boli pripravení v plnom rozsahu pri inšpekcii spolupracovať,
 - výkon inšpekcie bol arbitrárny a neprimeraný,
 - o čo podľa navrhovateľa spočívalo najmä v tom, že orgán verejnej správy nerešpektoval princíp proporcionality najmä tým, že sa rozhodol zobrať bez základnej selekcie „in situ“ nezmyselne široký

okruh informácií, že identifikoval kľúčové slová vyhľadávania vo veľmi širokom zábere,

- orgán verejnej správy počas inšpekcie konal mimo rozsahu poverení,

o čo podľa navrhovateľa spočívalo najmä v tom, že orgán verejnej správy prezeral súkromné zariadenie zamestnanca navrhovateľa, z ktorého vyhotovil napriek nesúhlasu zamestnanca kópiu.

Podľa § 22 ods. 2 zák. č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom v čase podania návrhu (07.03.14) v súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu má úrad právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa, kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov týchto orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len "zamestnanci podnikateľa"), ako aj od iných fyzických osôb a právnických osôb informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné pre činnosť úradu bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka, vyžadovať písomné vysvetlenie alebo ústne vysvetlenie s možnosťou vyhotovenia si jeho zvukového záznamu. Tieto subjekty sú povinné takéto informácie a podklady úradu bezplatne poskytnúť v lehote určenej úradom; v prípade utajovaných skutočností za dodržania podmienok ustanovených osobitným predpisom.

4. Navrhovateľ tiež v návrhu preukazoval splnenie podmienok, podľa ktorých je v zmysle § 250v O.s.p. jeho návrh procesne prípustný, tzn. že

i. išlo o zásah orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím - toto preukazoval najmä tým, že došlo k vykonaniu inšpekcie pracovníkmi orgánu verejnej správy, ktorý je v konaní označený ako protistrana,

ii. zásah bol zameraný proti právam navrhovateľa alebo v jeho dôsledku priamo proti nemu vykonaný - toto navrhovateľ preukazoval hore uvedeným výpočtom jednotlivých subjektívnych práv priznaných na vnútroštátnej alebo medzinárodnej úrovni,

iii. zásah trvá alebo hrozí jeho opakovanie - splnenie tejto podmienky navrhovateľ preukazoval tak, že nedošlo k vykonaniu očakávanej selekcie vybraných informácií, dokumentov a podkladov, ktoré preniesol na svojom záznamovom médiu mimo priestorov a dosahu navrhovateľa a

iv. návrh bol podaný do 30 dní odo dňa, keď sa žalobca o zásahu dozvedel (t.j. bol podaný 07.03.2014) a súčasne nie neskôr, než jeden rok od vykonania zásahu.

5. Vo vzťahu k splneniu poslednej procesnej podmienky na konanie o nezákonnom zásahu, t.j. že navrhovateľ vyčerpал prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, právna zástupkyňa prítomná na pojednávaní konštatovala, že jej splnenie nebolo v návrhu preukazované [resp. v zmysle požiadavky z 05.11.2014 uviedla, že všetky procesné podmienky považuje za splnené, pričom sú podrobne adresované už v podanej žalobe, s výnimkou vysporiadania sa s otázkou využitia inštitútu sťažnosti, ktorá v žalobe osobitne analyzovaná nie je - poznámka konajúceho súdu], a následne uviedla, že táto nie je vo svetle záverov vyplývajúcich z odbornej literatúry, judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (výslovný odkaz na rozhodnutia sp.zn. 3 Sžz/1/2011 a 4 Sžz/1/2013) ako aj poslednej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej na účely rozsudku tiež „ESLP“) na konania v oblasti hospodárskej súťaže uplatniteľná.

III.

Vyjadrenie orgánu verejnej správy/ stanoviská a procesné návrhy

A)

6. Vo svojom vyjadrení zo dňa 14.04.2014 (č.l. 65) a následne doplneného stanoviskom z rovnakého dňa (č.l. 67) orgán verejnej správy sa postupne meritórne vyjadril k jednotlivým argumentom navrhovateľa, t.j.

- k okolnostiam vykonávanej inšpekcie,
- k použitým kľúčovým slovám,
- k zasahovaniu do práv žalobcu a
- ku konaniu mimo rozsah poverení.

7. Čo sa týka možnosti navrhovateľa počas výkonu inšpekcie namietat' porušenie svojich práv, orgán verejnej správy vychádzal zo skutočnosti, že „ (3) Inšpekcia sa začala o 9.15 hod. (5) Takmer od

začiatku vykonávanej inšpekcie (10.15 hod) bol na mieste vykonávanej inšpekcie prítomný právny zástupca žalobcu.“

Preto zdôraznil v bode 20 svojho vyjadrenia (ako aj neskôr bod 55. druhá odrážka), „..... že právny zástupca žalobcu bol prítomný počas celého vyhľadávania v počítačoch zamestnancov žalobcu a počas vykonávanej inšpekcie nevzniesol (a rovnako tak ani žalobca) žiadnu námietku, ktorá by sa týkala zvolených kľúčových slov. Úrad žiadnym spôsobom nebránil právnomu zástupcovi v práve poskytovať žalobcovi právnu pomoc. Nemožno teda akceptovať žalobcove námietky o nerešpektovaní jeho práva na účinnú obranu.“

V súvislosti s uvedeným odkázal na rozsudok Všeobecného súdu zo dňa 06.09.2013 v spojených veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11 účastníkov Deutsche Bahn a spol. v. Európska komisia.

8. Tiež uvedené argumenty orgán verejnej správy doplnil v bode 29. konštatovaním, že „.... žalobca v žalobe len vo všeobecnosti namieta, že nemohol rozporovať povahu dokumentov a neuvádza, ktoré konkrétne dokumenty, ktoré úrad odniesol z priestorov vykonávanej inšpekcie, sú dokumentmi súkromnej povahy, alebo ktoré sa týkajú legal professional privilege, hoci kópie odňatých podkladov má k dispozícii ..“ a prostredníctvom bodu 51. zdôraznil, že „žalobca ani právny zástupca pritom nenamietali povahu nosiča, ktorý úrad na základe kľúčových slov prehľadával.“

9. Záverom orgán verejnej správy navrhol žalobu [v zmysle legislatívnej terminológie ide o návrh - poznámka konajúceho súdu] zamietnuť.

B)

10. Právny zástupca navrhovateľa po nahliadnutí do súdneho spisu (14.05.2014) zaslal konajúcemu súdu podanie zo dňa 21.08.2014 označené ako Vyjadrenie k Stanovisku PMÚ zo 14. apríla 2014 k žalobe o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (č.l. 86).

V uvedenom vyjadrení navrhovateľ postupne (okrajové číslovanie 1. až 71.) a detailne analyzoval hodnovernosť protiargumentov orgánu verejnej správy, pričom najmä namietal, že

- orgán verejnej správy adresoval argumenty navrhovateľovi zavádzajúcim spôsobom,
- po ukončení inšpekcie nie je možné selekciu dokumentov vykonať, t.j. zdôraznil uplynutie lehoty na uskutočnenie inšpekcie, stratu platnosti poverení vydaných na dobu určitú, nezákonný postup orgánu verejnej správy pri vyhotovovaní kópií a prekročenie poverení špecifickými postupmi
- tvrdenie orgánu verejnej správy, že nemôže dôjsť k zásahu do základného práva na súkromie,
- orgán verejnej správy nedodrжал postupy zabezpečujúce autenticitu a hodnovernosť skopírovaných dát,
- argument orgánu verejnej správy o primeranosti zásahu je zavádzajúci a nepravdivý,
- tvrdenie orgánu verejnej správy, že v rámci inšpekcie mohol preskúmať súkromné zariadenia zamestnanca, nemá oporu v právnych predpisoch a
- nezákonnosť vyhotovenia nosičov nie je možné zhojiť.

11. Záverom právny zástupca navrhovateľa v celom rozsahu zotrval na podanom návrhu.

C)

12. Podaním zo dňa 22.09.2014 orgán verejnej správy požiadal o odročenie pojednávania s odôvodnením, že by nemohol zabezpečiť účasť svojho zamestnanca, ktorý sa danej inšpekcie osobne zúčastnil, a súčasne požiadal o zabezpečenie dostatočnej lehoty na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu. Možný termín odročenia vytýčeného pojednávania na dátum 30.09.2014 navrhol na dni po 17.10.2014.

13. Najvyšší súd uvedenej žiadosti vyhovel a termín pojednávania presunul na dátum 21.10.2014, resp. neskôr na nový termín 04.11.2014.

14. Vo svojom stanovisku z 29.09.2014 orgán verejnej správy vyslovil protiargumenty k záverom navrhovateľa obsiahnutým v jeho vyjadrení z 21.08.2014.

V úvode opísal právomoci orgánu verejnej správy vo všeobecnosti. Následne sa vyjadril k jednotlivým základným tvrdeniam navrhovateľa, ktoré sú opísané vyššie (viď bod č. 10). Z mnohostránkového stanoviska (celkový rozsah 21 strán detailne rozpracovanej argumentácie) pre Najvyšší súd vyplýva

záver, že s argumentáciou navrhovateľa vyslovuje zásadný nesúhlas a návrh požaduje zamietnuť.

15. Navrhovateľ požiadal podaním zo dňa 29.10.2014 o zrušenie termínu pojednávania vytýčeného na deň 04.11.2014 a súčasne podal návrh v zmysle § 110 O.s.p. na prerušenie konania za účelom zabezpečenia účasti nielen pracovníka orgánu verejnej správy ale aj znalca, ktorý má trvalý pobyt v Londýne.

Obdobne aj orgán verejnej správy vyslovil požiadavku na prerušenie konania, resp. adresoval konajúcemu súdu dňa 30.10.2014 žiadosť o odročenie pojednávania.

D)

16. Na pojednávaní vykonanom Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 14. októbra 2014 sa preverovalo splnenie podmienok na konanie podľa Piatej hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky vyššie uviedol (viď bod č. 5), právna zástupkyňa navrhovateľa predniesla argumentáciu, prečo neboli pred podaním návrhu využité prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Pracovníčka orgánu verejnej správy sa predneseným argumentom nevyjadřila.

IV.

Právne názory konajúceho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako vecne príslušný súd (§ 10 ods. 2 v spoj. s § 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) sa oboznámil tak s návrhom a ďalšími podaniami účastníkov, následne preskúmal relevanciu pripojených listinných dôkazov v rozsahu a z dôvodov uvedených v návrhu postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“).

Za účelom preverenia splnenia zákonných podmienok na konanie o podanom návrhu nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 v spoj. s ust. § 250v ods. 8 O.s.p.). Po zistení, že návrh nebol podaný po vyčerpaní prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis (§ 250v ods. 3 veta prvá O.s.p.), t.j. že bol predčasne podaný, tak tento návrh v zmysle § 250v ods. 4 posledná veta O.s.p. zamietol ako neprípustný bez meritórneho preskúmania jednotlivých argumentov navrhovateľov.

Podľa § 250v ods. 3 O.s.p. návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

18. Najvyšší súd už viackrát vo svojej judikatúre (napríklad rozsudok sp.zn. 5 Sžz 1/2009 z 03. marca 2009) zdôraznil, že základnou úlohou správneho súdu aplikujúceho ust. § 250v ods. 1 O.s.p. za účelom rozhodnúť o návrhu smerujúcom proti tvrdenému zásahu orgánu verejnej správy je preveriť, či sa navrhovateľ skutočne prostredníctvom svojho návrhu domáha súdnej ochrany proti nezákonnej aktivite verejnej správy (materiálna stránka verejnej správy) a či navrhovateľom označená verejná správa skutočne ako orgán verejnej správy takúto aktivitu vykonala (formálna stránka verejnej správy spojená s otázkou pasívnej legítimácie).

Uvedené je mimoriadne dôležité, nakoľko Občiansky súdny poriadok vzhľadom na mnohopočetnosť foriem verejnej správy vo svojej 5.časti obsahuje v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky viacero rôznych prostriedkov (mechanizmov) súdnej nápravy pochybení alebo nedostatkov verejnej správy, pričom výber konkrétneho mechanizmu je ponechaný celkom na dispozičnej vôli účastníka (m.m. aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 9/05 z 13.01.2005).

19. Na tomto kompetenčnom základe súd konajúci v správnom súdnictve nesmie vo vzťahu k prostriedku súdnej nápravy zvoleného účastníkom zaujať žiadne iné stanovisko a hodnotenie ako iba to, či tento prostriedok bol účastníkom zvolený správne vzhľadom na ním sledovaný cieľ. Navyše ho za účelom zachovania postavenia nestranného súdneho orgánu (dominus litis) ani nesmie v konaní upozorňovať na nevhodnosť ním zvoleného prostriedku súdnej nápravy, poprípade namiesto účastníka sformulovať iné nároky rozdielne od požadovaného petitu návrhu.

Podľa § 250v ods. 1 prvá veta O.s.p. fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 2 O.s.p. orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

20. Tiež je nepochybné, že aj na konanie pred správnym súdom (súdny prieskum zákonnosti) sa subsidiárne vzťahuje (viď § 246c ods. 1 O.s.p.) procesná zásada splnenia podmienok konania v každom jeho štádiu, pričom jednotlivé podmienky konania pre osobitné druhy konaní obsiahnuté v Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, medzi ktoré nepochybne patrí aj konanie na ochranu pred nezákonným zásahom, môžu byť v uvedenej Piatej časti vymedzené zákonodarcom odlišne vrátane procesnoprávných dôsledkov z toho vyplývajúcich.

Toto aj zákonodarcu pri tvorbe § 250v O.s.p. sledoval, nakoľko na zdôraznenie zásady subsidiarity súdnej ochrany navyše stanovil podmienku vyčerpania prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis (ods. 3 úvod prvej vety), s odlišným procesnoprávnym následkom vo forme vydania zastavujúceho rozsudku (ods. 4 in fine), pokiaľ tak navrhovateľ nečinil, v čoho dôsledku takýto návrh sa kvalifikuje ako že nie je prípustný.

Podľa § 103 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

21. Judikatura Ústavného súdu Slovenskej republiky pomerne presne napomáha jednotlivcom objasniť rozsah a účel návrhu, ktorý nie je prípustný pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom a ktorého vymedzenie sa spája s právnym pojmom „prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis“.

Z judikatury Ústavného súdu najmä vyplýva nezvratný záver, že osobitnú sťažnosť zakomponovanú zákonodarcom do osobitného zákona považuje za plnohodnotný takýto prostriedok. Napríklad prostredníctvom svojho uznesenia sp.zn. III. ÚS 244/2012 z 13.06.2012 konštatoval:

„Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné ešte uviesť, že aj v prípade, ak by generálna prokuratúra, s ohľadom na dosiaľ uvedené, podanie sťažovateľa vyhodnotila ako podnet podľa § 31 ods. 1 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“), sťažovateľ by mal pred podaním sťažnosti ústavnému súdu ešte k dispozícii účinný prostriedok nápravy, za ktorý je stabilne považovaný opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre. Nevyčerpanie tohto prostriedku zo strany sťažovateľa by nutne viedlo k odmietnutiu jeho sťažnosti v tejto časti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.“

22. Obdobne Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom uznesenia sp.zn. I. ÚS 74/05-18 z 28. apríla 2005 zotrval na svojich vyššie citovaných názoroch a argumentáciu Najvyššieho súdu spochybňovanú sťažovateľmi, že pred podaním návrhu proti nezákonnému zásahu nevyčerпали prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný zákon, konkrétne sťažnosť podľa § 45 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, označil za správnu, lebo výklad zákona zo strany Najvyššieho súdu je úplný, presvedčivý, a preto aj legitímny v zmysle nasledujúcej argumentácie:

„Z citovaných ustanovení § 33 ods. 2 a 3 zákona o ochrane osobných údajov sa dá celkom nepochybné vyvodiť, že práva a povinnosti výboru v prípadoch týkajúcich sa osobných údajov spracúvaných zo strany SIS sú totožné s právami a povinnosťami úradu. Výbor má preto v týchto prípadoch všetky práva a povinnosti úradu, keďže citované ustanovenia sú v pomere špeciality ku všeobecným ustanoveniam týkajúcim sa činnosti výboru. Z ustanovenia § 46 zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého je výbor povinný v prípade sťažnosti postupovať, vyplýva, že výbor môže v prípade podozrenia z porušenia povinnosti uloženej zákonom o ochrane osobných údajov vyzvať SIS na okamžité blokovanie osobných údajov alebo na dočasné skončenie tej činnosti, ktorá by mohla plnenie takejto povinnosti ohroziť, a pri zistení porušenia povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane osobných údajov je povinný vydať opatrenie, ktorým uloží SIS skončenie tej činnosti, ktorou bola povinnosť porušená, vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov alebo zabezpečenie práv a právom chránených záujmov dotknutých osôb v určenej lehote, pričom SIS je povinná požiadať výboru

bezodkladne vyhovieť a v určenej lehote informovať výbor o ich splnení.“

23. Za týchto okolností je celkom logické, že Najvyšší súd prostredníctvom vyššie uvedeného rozsudku sp.zn. 5 Sžz 1/2009 z 03. marca 2009 v naznačenom zmysle judikoval pre sťažnosť podanú v zmysle zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach (ďalej na účely rozsudku tiež „zák. č. 152/1998 Z.z.“), jej poslanie a úlohu pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom nasledovne:

„Navyše k svojim predchádzajúcim záverom o neprípustnosti návrhu musí Najvyšší súd vzhľadom na svoj hore uvedený záver, že režim pobytového tábora nie je možné vyhodnotiť ako pozbavenie slobody žiadateľov o azyl (popretie myšlienky o možnosti urýchlene poskytnutej súdnej ochrany), uviesť aj to, že v svojej rozhodovacej činnosti dlhodobo zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu sťažnosti podanú jednotlivcami podľa zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach, ktorá plní generálnu úlohu priamej nápravy jednotlivcom dotknutým nezákonným stavom v prípade nezákonných zásahov orgánov verejnej správy.

Uvedená nezastupiteľnosť spočíva najmä v tom, že nielen navrhovateľ musí mať dojem, ale aj samotný orgán verejnej správy sa musí pred súdnym konaním dozvedieť o existencii situácie (zásada subsidiarity súdneho konania), ktorú navrhovateľ podľa svojich vedomostí a možností klasifikuje ako nezákonný zásah, a to preto, aby dotknutý orgán verejnej správy bol nielen informovaný o dôvodoch, ktoré vedú navrhovateľa ku klasifikácii tejto situácie ako nezákonný zásah, ale tiež, a to predovšetkým, aby sa mohol nielen k týmto dôvodom vyjadriť, ale pokiaľ sa s nimi stotožní, mohol aj tento nezákonný zásah bez súdnej pomoci v medziach svojej právomoci rýchlo a účinne odstrániť. V danom prípade súdna pomoc poskytovaná v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ako aj podľa § 250v ods. 1 O.s.p. má subsidiárny charakter, a je možné sa jej domáhať iba v prípade aktívneho vyčerpania prostriedkov nápravy (viď odsek 3 cit. ustanovenia).“

24. Takto vyslovené právne názory Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom uznesenia č.k. IV. ÚS 428/09-33 z 28. apríla 2005 nasledovne akceptoval:

„Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný postup najvyššieho súdu, ktorý vyhodnotil návrh sťažovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy aj ako predčasne podaný, pretože sťažovateľ nevyužil účinný opravný prostriedok, ktorým je podľa ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v týchto prípadoch sťažnosť podaná podľa zákona o sťažnostiach, ktorá plní funkciu opravného prostriedku v prípadoch nezákonných zásahov orgánov verejnej správy.

Námietka sťažovateľa, ktorý sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach nepovažuje za účinný opravný prostriedok, pretože by o ňom aj tak rozhodovalo ministerstvo, podľa názoru ústavného súdu neobstoí. Ústavný súd súhlasí s argumentáciou najvyššieho súdu, ktorý podľa neho správne poukázal na zásadu subsidiarity súdneho konania, keď uviedol, že napadnutý orgán verejnej správy sa musí pred súdnym konaním jednak dozvedieť o tom, že existuje stav, ktorý sťažovateľ vyhodnotil ako nezákonný zásah, ako aj vyjadriť sa k námietkam sťažovateľa a následne mať možnosť sám odstrániť tento stav a dosiahnuť nápravu. Preto, ak by sťažovateľ podal sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, o ktorej by rozhodovalo ministerstvo, toto by muselo reagovať a vysporiadať sa s konkrétnymi námietkami sťažovateľa a v prípade ich akceptácie prijať nevyhnutné opatrenia na odstránenie daného stavu.

Podľa judikatúry ústavného súdu sťažovateľ musí vyčerpať procesné prostriedky v súlade so zákonom, teda musí ich uplatniť v príslušných lehotách a v súlade so zákonnými podmienkami na ich uplatnenie (forma, obsah). Preto, ak sťažovateľ uplatní procesný prostriedok oneskorene alebo ak nesplní podmienku jeho prípustnosti, teda ak zavini jeho neúčinnosť, nastáva z procesného hľadiska rovnaká situácia, ako by ich neuplatnil vôbec.“

25. Napriek tomu, že vo vyššie citovaných súdnych rozhodnutiach sa kladie dôraz na aplikáciu príslušných ustanovení pôvodne platného zák. č. 152/1998 Z.z., Najvyšší súd zdôrazňuje, že na vyššie sformulovaných názoroch nič nezmenila ani skutočnosť, že uvedený zák. č. 152/1998 Z.z. bol s účinnosťou od 01.02.2010 zrušený zákonom č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach (ďalej na účely rozsudku tiež „zák. č. 9/2010 Z.z.“). Tento zákon prevzal generálnu úlohu priamej nápravy jednotlivcom dotknutého nezákonného stavu (tzn. prostriedku novej nápravy vo forme predbežného prerokovania nároku s orgánom verejnej správy) v prípade nečinnosti alebo nezákonných zásahov orgánov verejnej správy.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 9/2010 Z.z. sťažnosť je podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len "sťažovateľ"), ktorým

- a) sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou (ďalej len "činnosť") orgánu verejnej správy,
- b) poukazuje na konkrétne nedostatky, najmä na porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy.

26. Uvedená nezastupiteľnosť predbežného prerokovania nároku tiež spočíva v tom, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov (a contrario čl. 141 ods. 2 ústavy), ale len poskytnúť súdnu ochranu vo forme prieskumu zákonnosti ich postupov a rozhodnutí, teda to, či vecne, funkčne alebo miestne príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok správneho práva v každom štádiu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

27. Ak zákonodarca v procesnom predpise pre prístup k správnomu súdu stanovil okrem iného ako podmienku uvedenú zásadu subsidiarity súdneho konania, tak potom, aby konkrétny orgán verejnej správy mohol poskytnúť navrhovateľovi ako dotknutej osobe právnu ochranu (za ktorú nemožno považovať úspech v konaní), musí táto osoba vyvinúť potrebnú iniciatívu predpísanú zákonnou úpravou konania pred ním a snažiť sa o predbežné prejednanie ním požadovaného nároku (negatívne či pozitívne vymedzenej nespokojnosti) zákonnou cestou.

Sledovaným dôsledkom takejto iniciatívy jednotlivca je nielen nadobudnutie vedomosti samotného orgánu verejnej správy o existencii, príčine a dĺžke trvania nespokojnosti jednotlivca (a z toho vyplývajúcich dôsledkov), ale aj povinnosť túto situáciu v medziach svojho oprávnenia rýchlo a účinne riešiť, a tiež zápisničné zachytenie svojich úkonov v administratívnom spise (viď najmä § 22 Správneho poriadku), ktorého existencia je správnym súdom v zmysle § 250v ods. 4 veta druhá O.s.p. prezumovaná ale aj postupom podľa § 250d ods. 1 v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. vyžadovaná.

Podľa § 250v ods. 4 veta druhá O.s.p. platí, že ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať.

28. Navrhovateľ nevyužitie prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, odôvodňoval tým (viď bod č. 5), že táto požiadavka nie je vo svetle záverov vyplývajúcich z odbornej literatúry, judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (výslovný odkaz na rozhodnutia sp.zn. 3 Sžz/1/2011 a 4 Sžz/1/2013) ako aj poslednej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva na konania v oblasti hospodárskej súťaže uplatniteľná.

Najvyšší súd v súvislosti s prvými dvomi argumentmi prednesenými právnu zástupkyňou navrhovateľa na pojednávaní musí zdôrazniť ústavnú zásadu legality (secundum et intra legem), ktorá je zakotvená v čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

29. Vo všeobecnosti na elimináciu záväzku splniť niektorú procesnú podmienku súdneho prieskumu je nutné argumentovať tak zameranou vôľou zákonodarcu vyjadrenú v osobitnom zákone.

Avšak pre Najvyšší súd ani z Občianskeho súdneho poriadku, ani zo zák. č. 9/2010 Z.z., resp. zo zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nevyplýva, že by zákonodarca výslovne obmedzil, resp. limitoval podmienku o nutnosti a priori využiť takýto prostriedok pre oblasť hospodárskej súťaže, ako tvrdí navrhovateľ vo svojich argumentoch. Tento záver podporuje aj text ustanovení § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 9/2010, ktorý výslovne sťažnostné podanie v oblasti hospodárskej súťaže nezaraduje medzi tie, ktoré by nebolo možné považovať za sťažnosť.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 9/2010 Z.z. sťažnosť je podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len "sťažovateľ"), ktorým

- a) sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou (ďalej len "činnosť") orgánu verejnej správy,
- b) poukazuje na konkrétne nedostatky, najmä na porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 9/2010 Z.z. sťažnosťou podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré

a) má charakter dopytu, vyjadrenia, názoru, žiadosti, podnetu alebo návrhu a nie je v ňom jednoznačne vyjadrené, ochrany akého svojho práva alebo právom chráneného záujmu sa osoba domáha,

b) poukazuje na konkrétne nedostatky v činnosti orgánu verejnej správy, ktorých odstránenie alebo vybavenie je upravené iným právnym predpisom,

c) je sťažnosťou podľa osobitného predpisu, alebo

d) smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy vydanému v konaní podľa iného právneho predpisu.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 9/2010 Z.z. sťažnosťou podľa tohto zákona nie je ani podanie

a) orgánu verejnej správy, v ktorom upozorňuje na nedostatky v činnosti iného orgánu verejnej správy,

b) osoby poverenej súdom na výkon verejnej moci.

30. Ani posledný rozsudok ESLP vo veci sťažnosti č. 97/11 účastníkov Delta Pekárny a.s. v. Česká republika vyhlásený uvedeným súdom 02.októbra 2014 v súvislosti s poskytnutím súdnej pomoci pri prieskume správnej sankcie uloženej za nesplnenie povinnosti počas procesu „dawn raid“, t.j. prekvapivej inšpekcie nenaznačuje, že by ESLP na procesnú povinnosť využiť predbežné prerokovanie nezákonnosti inšpekcie nazeral ako na neprimeranú.

31. Z dostupného francúzskeho textu rozsudku ESLP pre Najvyšší súd vyplýva, že ESLP sa absolútne nestotožnil s argumentom, že nevykonanie predchádzajúceho súdneho prešetrovania automaticky nezakladá porušenie základných práv garantovaných Dohovorom na ochranu základných práv a ľudských slobôd (ďalej na účely rozsudku tiež „Dohovor“).

Naopak, ESLP naznačil, že účinky nevykonania predchádzajúcej súdnej kontroly môžu byť dostatočne nahradené následnou, avšak účinnou (t.j. nie iba teoreticky) súdnou kontrolou spochybňovanej inšpekcie zameranou najmä na jej nevyhnutnosť a samotný priebeh.

32. Ako bolo vyššie zdôraznené, z návrhu vyplýva, že navrhovateľ pred požiadaním o poskytnutie súdnej ochrany neprotestoval proti samotnému spôsobu výkonu inšpekcie a jeho dôsledkom, hoci táto možnosť mu bola poskytnutá v zmysle § 22a ods. 4 v spojení s § 23 zák. č. 136/2001 Z.z. a § 22 ods. 3 Správneho poriadku orgánom verejnej správy dňa 04.02.2014 tým, že v zmysle citovaných ustanovení mohol priamo do zápisnice o vykonaní inšpekcie u navrhovateľa vyjadriť svoje námietky proti jej nevyhnutnosti alebo namietať zákonnosť jej priebehu.

Tento moment verifikácie obsahu zápisnice subjektom inšpekcie alebo iného kontrolného (dohľadového) úkonu orgánu verejnej správy je nutné vo vzťahu k právu na súdnu ochranu poskytovanú v budúcnosti formou konania proti nezákonnému zásahu chápať ako koncentračnú zásadu, tzn. že iba v tomto okamihu prejavovaná nespokojnosť s inšpekciou (najmä s jej nevyhnutnosťou alebo so zákonnosťou jej priebehu) vyvoláva relevantné právne účinky.

Podľa § 22a ods. 4 zák. č. 136/2001 Z.z. o priebehu inšpekcie vyhotovia zamestnanci úradu zápisnicu. Podpísaním zápisnice sa považuje inšpekcia za skončenú. Inšpekcia je skončená aj vtedy, ak niektorá z osôb prítomných pri inšpekcii odmietla podpísať zápisnicu; dôvody odmietnutia sa uvedú v zápisnici. Úrad môže výkon inšpekcie z objektívnych dôvodov prerušiť na nevyhnutne potrebný čas, a to aj opakovane.

Podľa § 23 zák. č. 136/2001 Z.z. na postup úradu podľa § 22 ods. 1 písm. a) až c) a § 22a sa nevzťahujú ustanovenia tohto zákona upravujúce konanie a ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní, 23b) okrem ustanovení o plynutí lehôt, doručovaní, zastupovaní, zápisnici a vylúčení zamestnancov alebo členov správneho orgánu, ktoré sa použijú primerane.

Podľa § 22 ods. 3 Správneho poriadku zápisnicu podpisujú po prečítaní všetky osoby, ktoré sa na konaní zúčastnili, a zamestnanec (člen) správneho orgánu uskutočňujúceho konanie, zápisnicu o hlasovaní všetci prítomní členovia správneho orgánu. Odopretie podpisu, dôvody tohto odopretia a námietky proti obsahu zápisnice sa v nej zaznamenajú.

33. Napriek argumentácii tvrdenej navrhovateľom v návrhu na súd, že je nutné okamžite zakázať orgánu verejnej správy pokračovať v porušovaní práv navrhovateľa, ktoré porušovanie malo údajne začať v deň výkonu uvedenej inšpekcie, ako aj žiadosť navrhovateľa o zničenie informácií, ktoré boli získané orgánom verejnej správy počas výkonu uvedenej inšpekcie, tak, ako bolo vyššie uvedené (viď bod č. 8), navrhovateľ počas inšpekcie zastúpený právnym zástupcom urgentnosť žiadanej súdnej ochrany negoval

svojím tvrdením uvedeným do zápisnice (č.l. 48), že

„Vzhľadom na povahu úkonov vykonaných PMÚ a primeranú ochranu práv klienta považujeme za potrebné sa oboznámiť s obsahom spisu, ktorý je vedený v danej veci PMÚ a rovnako disponovať oprávneniami, ktoré by nám prináležali ako účastníkovi konania. Vzhľadom na to, že PMÚ zatiaľ konanie nezačal a z obsahu predloženého poverenia nie je možné presne zistiť skúmanú oblasť, konštatujem, že nemáme možnosť primerane reagovať. Žiadame preto od PMÚ umožnenie nazretia do spisu v danej veci. Rovnako chceme byť prítomní na všetkých úkonoch, ktoré sa v súvislosti so spoločnosťou DATALAN budú v danej veci vykonávať.“

34. Z uvedeného pre Najvyšší súd vyplýva, že nakoľko navrhovateľ urgentnosť potreby súdnej ochrany nesignalizoval v čase tvrdeného porušovania citovaných práv navrhovateľa, ktorú argumentácia by svojím obsahom bolo možné vyhodnotiť ako sťažnosť na nezákonný zásah do práv navrhovateľa vymenovaných vyššie (viď bod č. 3), tak nevyužil prostriedok v čase a spôsobom, ako umožňuje osobitný zákon na nápravu tvrdeného protiprávneho stavu, a preto na jeho návrh je nutné v zmysle § 250v ods. 3 O.s.p. nazerať ako na predčasne podaný.

35. Ak súd dospeje k záveru o neprípustnosti návrhu, potom je povinný návrh v zmysle § 250v ods. 4 O.s.p. in fine zamietnuť bez toho, aby preskúmal meritórne námietky navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu nemohol konajúci súd vyhovieť žiadosti navrhovateľa (viď bod č. 18), aby zadovážil stanoviská príslušného orgánu verejnej správy k trom vzneseným požiadavkám ako aj požiadavke smerujúcej k zabezpečeniu výsluchu navrhnutých osôb.

Podľa § 250v ods. 3 veta prvá O.s.p. platí, že návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný.

V.

36. Najvyšší súd preto na tomto mieste musí zdôrazniť, že na základe uvedeného navrhovateľ nesplnil jednu zo základných podmienok požadovaných zákonom pre existenciu nezákonného stavu, proti ktorému právny poriadok prostredníctvom 5. hlavy 5. časti Občianskeho súdneho poriadku poskytuje ochranu, a to že sa vôbec nedomáhal nápravy nezákonného stavu na príslušnom orgáne verejnej správy.

37. Vzhľadom na hore uvedené skutkové zistenia a právne závery ako aj na už spomenutú judikatúru Najvyššieho súdu sp.zn. 5 Sžz 1/2009, resp. sp.zn. 1Sžz 1/2014 zo 14.10.2014 ako aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, pri vyhodnotení aktuálnosti ktorej Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nej odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Z uvedených dôvodov nemohol potom vyhovieť žiadostiam účastníkov na odročenie pojednávania na neurčito, resp. na prerušenie konania zhodným vyhlásením účastníkov za účelom zabezpečenia prítomnosti navrhnutého znalca, t.č. v zahraničí na známej adrese.

Podľa § 250v ods. 4 veta prvá a posledná O.s.p. súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

38. Po vyhlásení rozsudku dňa 04.11.2014 a ukončení verejného pojednávania zaslal navrhovateľ na konajúci súd podaním z 05.11.2014 žiadosť o opravu zápisnice z pojednávania. Prostredníctvom uvedenej žiadosti navrhovateľ požadoval vykonať opravu zápisnice z pojednávania v tej časti, kde má byť nesprávne zachytený prednes právnej zástupkyne navrhovateľa: „procesné podmienky na podanie návrhu boli splnené až na povinnosť využiť prostriedok, ktorý osobitný predpis umožňuje pred podaním návrhu“.

Uvedenej žiadosti predseda konajúceho senátu nemohol vyhovieť, nakoľko obsah zápisnice o pojednávaní je v zmysle § 40 O.s.p. otvorená svojím obsahom iba potiaľ, pokiaľ prebieha samotný úkon, ktorého obsah sa v zápisnici zachycuje. Jej podpisom predseda senátu verifikuje, že obsahuje od tohto okamihu nemenný záznam vo forme verejnej listiny najmä prejavov prítomných účastníkov a ich možné reakcie na ich protokolovanie. Kabinetná oprava zápisnice, t.j. bez prítomnosti všetkých pôvodných

účastníkov zúčastnených na predmetnom pojednávaní, ktorí by týmto postupom súdu stratili možnosť nielen sledovať vznesenú námietku ale aj na ňu reagovať, by znamenala zásah do zákonnosti vedenia pojednávania. Uvedené argumenty sú zachytené v úradnom zázname z 11. novembra 2014 v súdnom spise.

Podľa § 40 ods. 1 O.s.p. o úkonoch, pri ktorých súd koná s účastníkmi alebo vykonáva dokazovanie, spisuje sa zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávaná vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh dokazovania a uvedie sa obsah prednesov a výroky rozhodnutia; ak nahrádza zápisnica podanie, musí mať aj jeho náležitosti.

Podľa § 40 ods. 2 O.s.p. zápisnicu podpisuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník a zapisovateľ, ktorý zápisnicu spísal; ak predseda senátu nemôže zápisnicu podpísať, podpíše ju za neho iný člen senátu. Ak bol uzavretý zmier, podpisujú zápisnicu aj prítomní účastníci. Zápisnicu o hlasovaní podpisujú všetci členovia senátu a zapisovateľ.

Podľa § 40 ods. 3 O.s.p. predseda senátu alebo samosudca opraví v zápisnici chyby v písaní a iné zrejme nesprávnosti. Predseda senátu alebo samosudca rozhoduje aj o návrhoch na doplnenie zápisnice a o námietkach proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania účastníkov konania, ktorej súd nevyhovel, musí byť v zápisnici uvedená.

39. O práve na náhradu trov súdneho konania v prejednáwanej veci rozhodol Najvyšší súd v súlade s § 250v ods. 5 O.s.p. a s prihliadnutím na subsidiárne pôsobiacu (§ 246c ods. 1 O.s.p. a čl. 2 ods. 2 ústavy) zásadu úspešnosti zakotvenú v § 146 O.s.p. Nakoľko navrhovateľ nebol úspešný a od orgánov verejnej správy sa legitímne očakáva nielen profesionálna právna tvorba individuálnych správnych aktov najmä vo forme rozhodnutí ale aj ich argumentačná obrana, preto Najvyšší súd žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 250v ods. 5 O.s.p. navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 250v ods. 7 O.s.p.).